

מעריצות: הקבועות. קרוב לבימה. רודפות אחרי הלהקה מעיר לעיר

ובסוף ההופעה ההיא, בפארק, הקהל שנכח נס בשקט, יצא בשקט. ילדים טובים.

אמיתי למאמצים, והצלחה שם איננה עניין של 2000 שקלים חדשים בחודש.

בירור. ועם הפנים לאמריקה, שנותנת תגמול

(המשך מעמוד 45)

למה כמעט?

● **ובמה אתם מרוויחים?**

היתה שתיקה כחדר, ואיני התחיל בשיח רור האינפורמציה: "אני יודע? כסדר."

● **מה זה בסדר?**

אבנר חודרוב, הממונה מטעם הלהקה על בריקת הספרים, ועל כל הדברים האירגוניים והטכניים, מסביר ש-"אפשר להסתכל על זה באופן חודשי". אני מסכים, ומבקש את האומדן של ההכנסה השנתית מחולקת ב-12 חודשים, מחולקים בחמישה חברי הלהקה, המקבלים נתח זהה. גם מהתמלוגים ברדיו, למרות שהחוק נותן את התמלוגים רק ליוצר, רים, המלחין והתמלילן, ולא לאמן המבצע.

התוצאה המסוכמת על חברי הלהקה היא 2000*2500 שקלים לחודש. אומדן זהיר מר-אה שהלהקה מכרה בשנה האחרונה, כארבעת חודשי ההופעות שלה, כרטיסים ביותר ממיליון שקלים. אם חברי הלהקה אומרים את האמת, ואין סיבה לחשוב שהם אומרים משהו אחר, אז מישהו מרוויח הרכה מאוד כסף, או שאולי ההוצאות שמסביב הן באמת גדולות. קבוצת כרוגל מהליגה הלאומית, המחזיקה קבוצה על תקציב דומה, מעניקה לכוז כביה סכומים הגדולים פי ארבעה וחמישה. אבל זהו שוק קשה, וחברי הלהקה שנוסעים לאמריקה באפריל הקרוב, וזה כמעט בטוח במאה אחוז, ונוהרים מבשורות חברתיות, מסיימים את הדיון על האמנות הישראלית ושורשיה, ואולי הם לא יודעים שהם מבטאים את העידן הפוסט-מודרניסטי, השולט בעולם כולו, ומענינה היא הביטוי הישראלי שלו. חוסר אמונה ביכולת ההתחדשות האמיתית.

לפעמים יוצא גם עם רכוש: במיקרה זה מקלהתיפוף